

Книгата на Даниил — сто шестдесет и втора част

Пророческото време на Рим: Разкриване на видението

Jeff Pippenger

2024-03-27

Рим установява видението, и Рим се разкрива в своето „време“. Това е изявление на сестра Уайт, в което тя посочва онова, което следва да се разбира като очевидното:

„Откровение е запечатана книга, но е и отворена книга. То описва чудни събития, които ще се случат в последните дни от историята на тази земя. Ученията на тази книга са определени, а не мистични и неразбираеми. В нея се продължава същата пророческа линия, както в Даниил. Някои пророчества Бог е повторил, като така показва, че на тях трябва да се отдаде значение. Господ не повтаря неща, които не са от голяма важност.“
Manuscript Releases, том 9, с. 8.

„Господ не повтаря неща, които не са от голямо значение“, а „времената“, свързани с Рим, се повтарят отново и отново. От „голямо значение“ е да се разбере „времето“, свързано с Рим, защото именно то разкрива Рим като предмета, който установява видението. Седем пъти хилядата двеста и шестдесетте години на папското управление са пряко посочени в Данаил и Откровение.

И ще говори надменно против Всевишния, и ще изтощава светиите на Всевишния, и ще замисли да промени времена и закони; и те ще бъдат предадени в ръката му до време, времена и половин време. Данаил 7:25.

И чух мъжа, облечен в ленени дрехи, който беше над водите на реката, когато той издигна дясната си ръка и лявата си ръка към небето и се закле в Онзи, Който живее довека, че това ще бъде за време, времена и половина време; и когато той довърши разпръсването на силата на святия народ, тогава всичко това ще се изпълни. Даниил 12:7.

А двора, който е вън от храма, остави вън и не го измервай; защото е даден на езичниците; и те ще тъпчат светия град четиридесет и два месеца. Откровение 11:2.

И ще дам власт на Моите двама свидетели, и те ще пророкуват хиляда двеста и шестдесет дни, облечени във вретище. Откровение 11:3.

И жената побягна в пустинята, където имаше място, приготвено от Бога, за да я хранят там хиляда двеста и шестдесет дни. Откровение 12:6.

И на жената бяха дадени двете крила на големия орел, за да отлети в пустинята, на своето място, където се храни за време, времена и половин време, далеч от лицето на змията. Откровение 12:14.

И даде му се уста, която говореше големи неща и богохулства; и даде му се власт да действа четиридесет и два месеца. Откровение 13:5.

Тези седем преки препратки представят различни специфични пророчески характеристики на Рим. Именно в тези пасажии се разкрива Рим. Сестра Уайт добавя, че тези периоди са представени и като „три години и половина или 1260 дни“. В Библията не се среща нито „три години и половина“, нито „хиляда двеста и шестдесет дни“. Сестра Уайт просто прилага съответно изчислението на седемте препратки.

„В 13-та глава (стихове 1–10) е описан друг звяр, „приличен на леопард“, на когото змейът даде „силата си, престола си и голяма власт“. Този символ, както са вярвали повечето протестанти, представлява папството, което наследи силата, престола и властта, някога притежавани от древната Римска империя. За леопардоподобния звяр е заявено: „И даде му се уста, която говореше горделиви думи и богохулства.... И той отвори устата си за богохулство против Бога, за да похули Неговото име, и Неговата скиния, и онези, които живеят на небето. И даде му се да воюва против светиите и да ги победи; и даде му се власт над всяко племе, език и народ.“ Това пророчество, което е почти тъждествено с описанието на малкия рог от Даниил 7, несъмнено сочи към папството.

„И му се даде власт да действа четиридесет и два месеца.“ И, казва пророкът, „видях една от главите му като че ли смъртно ранена.“ И отново: „Който води в плен, в плен ще отиде; който убива с меч, трябва с меч да бъде убит.“ Четиридесетте и два месеца са същото като „време, времена и половин време“, три години и половина, или 1260 дни, от Данаил 7 — времето, през което папската власт трябваше да потиска Божия народ. Този период, както е посочено в предходните глави, започна с върховенството на папството през 538 г. сл. Хр. и завърши през 1798 г. Тогава папата бе отведен в плен от френската армия, папската власт получи своята смъртоносна рана и предсказанието се изпълни: „Който води в плен, в плен ще отиде.““ Великата борба, 439.

С вдъхновеното основание също да се разглеждат три и половина години като „времето“, което „разкрива“ Рим, се открояват и други библейски препратки към Рим.

Но истина ви казвам: много вдовици имаше в Израил в дните на Илия, когато небето бе затворено три години и шест месеца, когато голям глад бе по цялата земя. Лука 4:25.

Трите години и половина на Илия свързват това време с Езавел, която е символът на папския Рим в църквата в Тиатир.

Но имам нещо против тебе, защото оставяш онази жена Езавел, която нарича себе си пророчица, да поучава и да съблазнява Моите слуги да блудстват и да ядат идоложертвено. И дадох ѝ време да се покае за своето блудство; и не се покая. Откровение 2:20, 21.

„Времето“, дадено на четвъртата църква, представена от Езавел, е също и „пространство“.

Илия беше човек, подвластен на същите страсти като нас, и се помоли усърдно да не вали; и не валя на земята три години и шест месеца. Яков 5:17.

Коментирайки факта, че четиридесет и двата месеца са същото като хиляда двеста и шестдесетте дни, сестра Уайт определя този период като „онези дни“, за които Христос говори.

„Периодите, споменати тук — „четиридесет и два месеца“ и „хиляда двеста и шестдесет дни“ — са едни и същи, като еднакво представят времето, през което Христовата църква е трябвало да търпи потисничество от Рим. Хилядата двеста и шестдесетте години на папското върховенство започнаха през 538 г. сл. Хр. и следователно трябваше да завършат през 1798 г. По това време френска армия влезе в Рим и взе папата в плен, а той умря в изгнание. Макар скоро след това да бе избран нов папа, папската йерархия оттогава насам никога не е била в състояние да упражнява властта, която преди това притежаваше.“

„Преследването на църквата не продължи през целия период от 1260 години. Бог по милост към Своя народ съкрати времето на тяхното огнено изпитание. Като предсказа „голямата скръб“, която щеше да сполети църквата, Спасителят каза: „И ако не се съкратяха онези дни, не би се избавила ни една твар; но заради избраните онези дни ще се съкратят.“ Матей 24:22. Чрез влиянието на Реформацията преследването бе прекратено преди 1798 година.“ Великата борба, 266.

Христос и сестра Уайт отъждествяват израза „онези дни“ с „времето“, което обозначава папския Рим. Когато Даниил говори за преследването, последвало поставянето на папството на престола на земята в тридесет и първи стих на единадесета глава, той говори за това време на преследване като за „много дни“.

И сили ще застанат от негова страна и ще осквернят светилището, крепостта, и ще отнемат всекидневната жертва, и ще поставят мерзостта, която докарва запустение. И онези, които вършат нечестие против завета, той ще поквари с ласкателства; но хората, които познават своя Бог, ще се укрепят и ще извършат подвизи. И разумните между хората ще вразумят мнозина; но ще падат от меч и от пламък, от плен и от грабеж, в продължение на много дни. Даниил 11:31–33.

Рим е разкрит във връзка с пророческото време, което е свързано с него; затова Павел казва, че човекът на греха ще бъде разкрит „в своето време“. Фактът, че Рим утвърждава видението, което, ако не познаваме, загиваме, показва защо това пророческо време е представено толкова често и по толкова много начини, защото Бог „не повтаря неща, които не са от голямо значение“. В предходните стихове е отбелязан и краят на този период от време.

И разумните между народа ще поучат мнозина; но ще падат от меч и от пламък, чрез плен и чрез грабеж, много дни. А когато паднат, ще им бъде оказана малка помощ; но мнозина ще се присъединят към тях с ласкателства. И някои от разумните ще паднат, за да бъдат изпитани, и очистени, и избелени, до времето на края; защото то е още за

определеното време. Даниил 11:33–35.

„Времето на края“ „е още за определено време“. Еврейската дума за „определено“ е „moed“ и означава установено време или назначено време. Пророческата значимост и важност на „определеното време“ в книгата на Даниил се разпознава по това колко често се споменава. Малцина лаодикийски адвентисти, ако изобщо има такива, признават, че 1989 г. е било „време на края“, и следователно 1989 г. е било определено време. Това е било назначено от Бога време, когато Той е щял да разпечата познанието за движението на сто четиридесет и четирите хиляди. Поради тази причина книгата на Даниил представя свидетелства за факта, че „определеното време“ бележи настъпването на „времето на края“. В Даниил 8 този пророчески символ е изложен.

И чух човешки глас между бреговете на Улай, който извика и каза: Гаврииле, направи този човек да разбере видението. И той дойде близо до мястото, където стоях; и когато дойде, аз се уплаших и паднах на лицето си; но той ми каза: Разбери, сине човешки; защото видението се отнася за времето на края. А когато говореше с мене, аз бях паднал в дълбок сън с лице към земята; но той ме докосна и ме изправи. И каза: Ето, ще ти явя какво ще стане в последния край на негодуванието; защото в определеното време ще бъде краят. Даниил 8:16–19.

Както и в единадесета глава, думата „край“ в израза „време на края“ в тези стихове е различна еврейска дума от онази, която е преведена като „определено“. Времето на края представлява период, който започва в определеното време. „Определеното време“ (moed) е определен срок, а времето на края (еврейската дума „gets“) е период от време, който започва в определеното време. Именно това „време“ разкрива Рим, и това „време“ е толкова важно, че краят на този период от време и периодът, който следва след края на това време, са представени от няколко свидетели. В двадесет и четвъртия стих на единадесета глава от Данаил езическият Рим е посочен като управляващ света за едно „време“.

Символично „време“ е триста и шестдесет години, защото в една библейска година има триста и шестдесет дни. Езическият Рим управляваше за едно „време“, а папският Рим управляваше за „време, времена и половин време“. Съвременният Рим управлява за символичен „час“, или за символични „четиридесет и два месеца“. След 1844 година няма пророческо време, следователно „часът“ и „четиридесет и двата месеца“ са периодът от скоро идващия неделен закон до приключването на човешкото изпитателно време. Но езическият Рим управляваше върховно от битката при Актиум през 31 г. пр. Хр. до преместването на столицата на империята от Константин в Константинопол през 330 година. Знаем, че следващите стихове говорят за езическия Рим, защото Христос е представен като „князът на завета“, Който „ще бъде пречупен“, когато бе разпнат. Властта, която тогава управляваше, беше езическият Рим, така че стиховете, които сега ще разгледаме, посочват езическия Рим.

И вместо него ще се издигне един презрян човек, комуто няма да отдадат царската почит; но той ще дойде мирно и ще завладее царството чрез ласкателства. И с войските на наводнение ще бъдат пометени пред него и ще бъдат съкрушени; да, и князът на

завета. И след като се сключи съюз с него, той ще постъпва измамно; защото ще се издигне и ще стане силен с малък народ. Той ще влезе мирно дори в най-плодородните места на областта; и ще извърши онова, което не са вършили бащите му, нито бащите на бащите му; ще разпръсне между тях плячка, грабеж и богатства; да, и ще крои замислите си против крепостите, но само до време. Даниил 11:21–24.

Думата „against“ в последната фраза на стиховете всъщност означава „от“ и стихът казва, че езическият Рим ще управлява (предсказва неговите замисли) „от“ своята крепост (града Рим) в продължение на триста и шестдесет години.

„СТИХ 24. Той ще влезе мирно дори в най-плодородните места на областта; и ще извърши онова, което не са вършили бащите му, нито бащите на бащите му; ще разпръсне между тях плячка, грабеж и богатства; да, ще крои замислите си против крепостите, но само за време.“

„Обичайният начин, по който народите преди дните на Рим бяха придобивали ценни области и богати земи, беше чрез война и завоевание. А сега Рим трябваше да направи онова, което не бяха извършили бащите, нито бащите на бащите им; а именно — да получи тези придобивки по мирен път. Сега бе въведен обичаят, дотогава нечуван, царе да оставят чрез завещание царствата си на римляните. По този начин Рим влезе във владение на обширни области.

„И онези, които по този начин попаднаха под владичество на Рим, извлякоха от това немалка полза. С тях се отнасяха с благост и снизходителност. Това беше като да им се разпределят плячката и грабежът. Те бяха закриляни от враговете си и почиваха в мир и безопасност под егидата на римската власт.

„На последната част от този стих епископ Нютон придава смисъла на предизвестяване на замисли от крепостите, а не против тях. Това римляните правеха от мощната крепост на своя седмохълмен град. „Още за време“; несъмнено пророческо време, 360 години. От кой момент следва да се датират тези години? Вероятно от събитието, представено в следващия стих.

„Стих 25. И той ще възбуди силата си и храбростта си против южния цар с голяма войска; и южният цар ще бъде възбуден за бой с твърде голяма и мощна войска; но няма да устои, защото ще кроят замисли против него.“

„Чрез стихове 23 и 24 биваме доведени отвъд времето на съюза между юдеите и римляните, 161 г. пр. Хр., до времето, когато Рим бе придобил всеобщо господство. Стихът, който сега е пред нас, представя един енергичен поход против южния цар, Египет, и настъпването на забележителна битка между големи и могъщи армии. Случиха ли се такива събития в историята на Рим приблизително по това време? — Случиха се. Войната беше войната между Египет и Рим; а битката беше битката при Акциум. Нека хвърлим кратък поглед върху обстоятелствата, които доведоха до този конфликт.“ Урия Смит, „Даниил и Откровението“, 271–273.

В следващите стихове Даниил отново се позовава на определения срок и на края.

И той ще възбуди силата си и храбростта си против южния цар с голяма войска; а южният цар ще бъде подбуден към бой с твърде голяма и мощна войска; но няма да устои, защото ще кроят замисли против него. Да, и ония, които се хранят от дела на трапезата му, ще го погубят, и войската му ще се разлее; и мнозина ще паднат убити. И сърцата и на двамата тия царе ще бъдат насочени към зло, и те ще говорят лъжи на една трапеза; но това няма да успее, защото краят е още за определеното време. Тогава той ще се върне в земята си с големи богатства; и сърцето му ще бъде против светия завет; и ще извърши дела, и ще се върне в своята земя. В определеното време той ще се върне и ще дойде към юга; но няма да бъде както по-рано, нито както по-късно. Даниил 11:25–29.

В осма глава Гавриил посочи, че „хазонът“, видението за две хиляди петстотин и двадесетте години, ще завърши в определеното време, и тогава ще започне периодът, представен чрез „времето на края“. В този пасаж определеното време е краят на тритеста и шестдесетте години, през които езическият Рим щеше да владее света върховно. В този пасаж няма „време на края“, защото нямаше нищо запечатано, което да трябваше да бъде разпечатано в края на този период от историята.

В осмата глава на Даниил видението за „последния край“ на негодуванието, което бе две хиляди петстотин и двадесет години и завърши по същото време като двете хиляди и триста години, бе запечатано до „времето на края“; защото през 1844 г., което беше определеното време и на двете видения, светлината на третия ангел бе разпечатана. В Даниил 11:30–36, в края на „първото негодувание“ през 1798 г., трябваше да има период, представен като „времето на края“, когато светлината на първия ангел бе разпечатана. Следователно времевото пророчество за езическия Рим нямаше време на края, а само определено време, което посочваше кога завършват тритеста и шестдесетте години; но определеното време през 1798 г. и определеното време през 1844 г. и двете разпечатаха една вест, която трябваше да бъде разбрана в периода, представен като „времето на края“.

Рим е разкрит така, както е представен пророчески в своето пророческо време. „Време, времена и половин време“, „четиридесет и два месеца“, „хиляда двеста и шестдесет дни“ и „три години и половина“ са някои от различните символи, които представят периода, когато папството управляваше през Тъмните векове. Периодът от време, който свързва движението на милеристите с движението на сто четиридесет и четирите хиляди, е сто двадесет и шест години. Сто двадесет и шест също е символ на хиляда двеста и шестдесет дни, защото е десетък, или една десета, от това число. Сто двадесет и шестте години от бунта през 1863 година до определеното време през 1989 година посочват 1989 година като Божието определено време за Неговия народ на последните дни.

Ще продължим това изследване в следващата статия.

„Как трябва да изследваме Писанията? Да забиваме ли коловете на своето вероучение един след друг и след това да се опитваме да накараме цялото Писание да се съгласува с вече утвърдените ни мнения, или да отнесем своите идеи и възгледи към Писанията и от всички страни да измерваме своите теории чрез Писанията на истината? Мнозина, които

четат и дори преподават Библията, не разбират скъпоценната истина, която преподават или изучават. Хората поддържат заблуди, когато истината е ясно обозначена; и ако само биха привеждали своите учения към Божието слово, а не биха чели Божието слово в светлината на своите учения, за да доказват, че идеите им са верни, не биха ходили в тъмнина и слепота, нито биха таили заблуда. Мнозина придават на думите на Писанието значение, което съответства на собствените им възгледи, и така заблуждават себе си и мамят другите чрез своите погрешни тълкувания на Божието слово. Когато пристъпваме към изучаването на Божието слово, трябва да го правим със смирени сърца. Всяко себелюбие, всяка любов към оригиналността трябва да бъдат отстранени. Дълго поддържани мнения не бива да се считат за непогрешими. Именно нежеланието на юдеите да се откажат от своите отдавна установени предания се оказа тяхната гибел. Те бяха решени да не виждат никакъв недостатък в собствените си възгледи или в своите тълкувания на Писанията; но колкото и дълго хората да са поддържали определени възгледи, ако те не са ясно подкрепени от писаното слово, трябва да бъдат отхвърлени.

„Онези, които искрено желаят истината, няма да се колебаят да изложат възгледите си на изследване и критика и няма да се дразнят, ако мненията и идеите им бъдат оспорвани. Такъв беше духът, който се поддържаше сред нас преди четиридесет години. Събирахме се с обременени души, молейки се да бъдем едно във вярата и учението; защото знаехме, че Христос не е разделен. Една точка след друга се превръщаше в предмет на изследване. Тържественост характеризираше тези съвети на изследване. Писанията се отваряха с чувство на благоговение. Често постехме, за да бъдем по-добре подготвени да разберем истината. След усърдна молитва, ако някоя точка не беше разбрана, тя се обсъждаше и всеки свободно изразяваше мнението си; след това отново коленичехме в молитва и към небето се възнасяха горещи молби Бог да ни помогне да бъдем в единомислие, за да бъдем едно, както Христос и Отец са едно. Бяха проляти много сълзи. Ако някой брат изобличиеше друг заради неговата бавна схватливост, задето не разбираше даден текст така, както той го разбираше, изобличеният след това хващаше брат си за ръка и казваше: „Да не наскърбяваме Светия Божий Дух. Исус е с нас; нека запазим смирен и възприемчив дух“; а братът, към когото бяха отправени тези думи, казваше: „Прости ми, братко, сторих ти неправда.“ Тогава отново коленичехме за ново време на молитва. По този начин прекарвахме много часове. Обикновено не изучавахме заедно повече от четири часа наведнъж, но понякога цялата нощ се прекарваше в тържествено изследване на Писанията, за да разберем истината за нашето време. В някои случаи Божият Дух слизаше върху мен и трудните места биваха изяснявани чрез определения от Бога начин, и тогава настъпваше съвършено съгласие. Всички бяхме в едно мислене и в един Дух.

„Най-усърдно се стремяхме Писанията да не бъдат изопачавани, за да се пригледят към възгледите на когото и да било. Стараехме се да сведем различията си до възможно най-малко, като не се спирахме върху въпроси от второстепенно значение, по които съществуваха различни мнения. Но бремето на всяка душа беше да доведе до такова състояние между братята, което да бъде отговор на Христовата молитва Неговите ученици да бъдат едно, както Той и Отец са едно. Понякога един или двама от братята упорито се противопоставяха на представеното становище и проявяваха естествените

чувства на сърцето; но когато се явяваше такова разположение, ние прекъсвахме изследванията си и отлагахме събранието си, за да може всеки да има възможност да отиде при Бога в молитва и, без разговор с другите, да проучи спорния въпрос, просейки светлина от небето. С изрази на дружелюбие се разделяхме, за да се срещнем отново колкото е възможно по-скоро за по-нататъшно изследване. Понякога Божията сила идваше върху нас по особено явен начин и когато ясна светлина разкриваше точките на истината, ние плачехме и се радвахме заедно. Обичахме Исус; обичахме се един друг.“

„В онези дни Бог действаше за нас и истината беше драгоценна за душите ни. Необходимо е нашето единство днес да бъде от такова естество, че да издържи изпитанието на скръбта. Тук сме в училището на Учителя, за да бъдем подготвени за училището горе. Трябва да се научим да понасяме разочарованието по христоподобен начин, а урокът, преподаван чрез това, ще бъде от голямо значение за нас.

„Имаме много уроци да научим и много, много да разучим. Само Бог и небето са непогрешими. Онези, които смятат, че никога няма да им се наложи да се откажат от скъпо за тях възглед, че никога няма да имат повод да променят мнение, ще останат разочаровани. Докато упорито и настойчиво държим на собствените си идеи и мнения, не можем да имаме единството, за което Христос се моли.“ Review and Herald, 26 юли 1892 г.